

P e t r i G y ö r g y

A D U N Á N Á L

Szép nagy folyam ez, több rokonomat belelőtték,

úsztak lótetemek, hullák '44-ben,

szovjet hadiszállítványok később.

Jött azután Bős-Nagymaros, így aztán

elűszott a Duna is.

Kedves Attila, Duna nincs már.

Hol vagyunk már attól,

hogy dinnyehéj: a szar úszik, durva ipari szenny.

A Te Dunád már nincs. Gyorsforgalmi út.

Nem lehet, nem érdemes már odamenni.

Dunaalmás sincs már,

ahol oly sokat ültünk

Mayával a "Zúgónál"

- ez egy hajdanvolt

vízi malom környéke -, ahol

(ésszerű mértékben!)

duzzasztották a vizet.

Dölyfös weekend-falu lett.

Újgazdagok lepték el. Úri rablók.

Csupán a temető! Az még

olyan, amilyen volt.

És még mindig ott van

Csokonai Lillájának a sírja.*

* (Hacsak el nem lopták

temető-fosztogatók.

A sírkőablás mára ún.

húzóágazat lett.)

A múlt századi szép álmok:

Duna-konföderáció! Értelmesek voltak.

Éppen ezért elvetendőek. Társágunkban

soha nem tengett túl a racionalitás.

Ésszerű megbékélésre semmi remény.

Hosszú távon fognak vegetálni, növekvő

nyomor közepette, a nemzeti tébolydák.

De azért...! Én azt mondom, hogy NEM.

Hagyjunk már végre föl a reménnyel.

Lehet élni hit és perspektíva nélkül.

Már Horatius is megmondta: "Carpe diem!"

Vagyis éljünk egyik napról a másikra.

Jövő nincs.

Hagyjunk már végre föl a reménnyel. Lehet élni hit és perspektíva nélkül.

Már Horatius is megmondta: "Carpe diem.~" vagyis éljünk egyik napról a másikra. ~jövő nincs.

(Petri György: *A Dunánál*)

A seb

Mint fűszál széle, papír éle:

alattomosan ejt sebet

ez a csupa-él Mindenféle:

alig vérzik; lassan heged.